

06-04-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল- মম্মা বাবাৰ সমান সেৱা কৰিবৰ বাবে বুদ্ধিক সতোপ্ৰধান বনোৱা। সতোপ্ৰধান বুদ্ধিৰ লোকেহে ধাৰণা কৰি আনক ধাৰণা কৰাব পাৰে”

*প্ৰশ্ন:- উচ্চতকৈও উচ্চ পুৰুষাৰ্থ কোনটো যিটো তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া কৰি আছে ?

*উত্তৰ:- মাতা-পিতাৰ সিংহাসন জয় কৰা, সেয়াই আটাইতকৈ উচ্চ পুৰুষাৰ্থ। এনেকুৱা এক নম্বৰ হোৱাৰ লক্ষ্য ৰাখা যাতে মম্মা বাবা আহি তোমালোকৰ উত্তৰাধিকাৰী হয়। ইয়াৰ বাবে উচ্চতকৈ উচ্চ সেৱা কৰিব লাগে। বহুতকৈ নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তুলিব লাগে। দুখী মনুষ্যক সুখী কৰিব লাগে। অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নক বুদ্ধি ৰূপী বৰ্তনত ধাৰণ কৰি আনকো দান দিব লাগে।

*গীত :- ভোলানাথতকৈ অনন্য.....

ওম শান্তি। সন্তানসকলে এতিয়াটো বুজিছা যে আমাক পিতা অথবা মাতা-পিতাই শিকায়। সন্তানসকলে এইটো আনন্দতে থাকিব লাগে। এতিয়াতো আমি বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাৰ হৈ গ'লো। সন্তানসকলে প্ৰতিজ্ঞাও কৰে – বাবা এতিয়া আমি আপোনাৰেই হওঁ। আমি হ'লো ঈশ্বৰৰ, এতিয়া অসুৰৰ লগত সম্বন্ধত নাই। আমি আসুৰি মতত নচলো। আসুৰি মত কাক কোৱা হয়? যিজনে শ্ৰীমতত নচলি আসুৰি কৰ্ম কৰে। এটা হ'ল ঈশ্বৰীয় কৰ্ম, আনটো হ'ল আসুৰি কৰ্ম। এই কথা কোনোৱে নাজানে যে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম কেতিয়া আৰু কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল; আন সকলো ধৰ্মাৱলম্বীয়ে নিজৰ নিজৰ ধৰ্মক জানে। সন্যাসীয়ে ক'ব আমাৰ ধৰ্ম শংকৰাচাৰ্যই প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মটো এতিয়া নাই, তেতিয়া হ'লে কোনে ক'ব? লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদিৰ বিষয়ে কোনেও একো নাজানে। পিতাকে নাজানে সেয়েহে বিমুখ হৈ গৈছে। এয়াও নাটকত লিপিবদ্ধ হৈ আছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে বেহদৰ পিতা আহি আমি সন্তানসকলক পুণৰ সত্যযুগৰ বাবে ৰাজযোগ শিকায়। তোমালোক বৈকুণ্ঠৰ মালিক হ'ব লাগিব। কৃষ্ণপুৰীলৈ যাব লাগিব। এয়াটো হ'ল কংসপুৰী। কংস আৰু কৃষ্ণ একেলগে থাকিব নোৱাৰে।

তোমালোক সন্তানসকলৰ নিচা থাকিব লাগে যে আমাক এতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মাই সহজ ৰাজযোগ শিকাই আছে। পিতাই কৈছে মই পৰমধামৰ পৰা আহিছো – পুৰণি এই ৰাৱণৰ দুনিয়াত, পুৰণা শৰীৰত। যেনেকৈ মানুহে মৃতকক খুৱায় তেতিয়া সেই আত্মা পুৰণা শৰীৰত আহে। তেওঁৰ বাবে পুৰণা দুনিয়া বুলি নকয়। পুৰণা শৰীৰত আহে, তাৰ পিছত তেওঁক খুৱায়। এইটো ৰীতি-নীতি ভাৰততে চলি আহিছে। এয়া হৈছে ভাৱনা। এনেকৈ কয় যে মোৰ পতিৰ আত্মা এই ব্ৰাহ্মণৰ শৰীৰত আহিল। এনেকুৱা ভাৱনা ৰাখে। পতিৰ নাম ৰূপক স্মৰণ কৰে। আত্মাইহে আহি স্বীকাৰ কৰে। এয়া হৈছে ইয়াৰ ৰীতি-নীতি। সত্যযুগত এনেকুৱা কথা নাথাকে। অদৰ্কাৰী খৰছ কৰা, হাবাথুৰি খোৱা - এয়া ভক্তি মার্গৰ নিয়ম। ভাৱনা ৰাখিলে ক্ষণেকৰ বাবে সুখ তথাপি পিতাৰ পৰা পোৱা যায়। পিতাই কেতিয়াও দুখ নিদিয়। মানুহে নাজানে কাৰণে কৈ দিয়ে সুখ দুখ পৰমাত্মায়েই দিয়ে। পিতাই বুজাই – সন্তানসকল, এই খেলখন বনাই থোৱাই আছে, যিসকল দেৱী-দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বীৰ হ'ব তেওঁলোকহে ইয়ালৈ আহি ব্ৰাহ্মণ হ'ব। গম পোৱা যায় যে এওঁ আমাৰ কুলৰ হয়, এওঁ বহুত ভক্তি কৰিছে। যেনেকৈ কোনোবাই বহুত ভালকৈ পঢ়িলে ভাল পদবী পায়। সেইদৰে যিসকলে ভক্তি কৰিছে, পিতাই আহি কয় এতিয়া মই এওঁলোকক ভক্তিৰ ফল দিবলৈ আহিছো। ভক্তিত দুখেই হয় নহয় জানো। কিমান যে হাবাথুৰি খাব লগা হয়! এতিয়া তোমালোকক সকলো দুখৰ পৰা মুক্ত কৰো, যদিহে শ্ৰীমত অনুসৰি চলি থাকা তেতিয়াহে। পিতাই কেতিয়াও উল্টা

মত নিদিয়ৈ। সন্মুখত আহি শ্ৰীমত দিয়ে। এনেকৈ নকয় যে ৰাৱণ কিবা বস্তু যিয়ে কাৰোৱাৰ বুদ্ধিত বহি মত দিয়ে। এই সকলোবোৰ ড্ৰামাত নিৰ্দ্ধাৰিত হৈ আছে। মায়াৰ কাৰণে মনুষ্য একেবাৰে পতিত হৈ যায়। তোমালোকে জানা যে আমি দেৱতা হ'ম আকৌ আধাকল্পৰ পাছত পতিত হ'বলৈ আৰম্ভ কৰিম। এই বাবাও অনুভৱী বৃদ্ধ আছিল। সাধু-সন্ত আদি সকলোকে দেখিছে। শাস্ত্ৰও পঢ়িছিল। পিতা নিশ্চয় অনুভৱী ৰথতে আহিব। তেওঁৰো নিশ্চয় বুৰঞ্জী আছে যে ভগৱানে এই এখনহে ৰথ কয় ল'লে। ভগীৰথ অৰ্থাৎ ভাগ্যশালী ৰথ বুলি গায়ন আছে। কোৱা হয় ভগীৰথৰ পৰা গংগা ওলাল। এতিয়া পানীৰ গংগাতো ওলাব নোৱাৰে। আগতে আমিও বুজি পোৱা নাছিলো। ভাগ্যশালী ৰথ এই ব্ৰহ্মাৰে হ'ল নহয়, যিখন ৰথত পৰমপিতা আহে। মনুষ্যতো মূৰ্ছিত হৈ যায় - এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত কেনেকৈ আহিব? তোমালোকে এই মানুহজনকে ব্ৰহ্মা বুলি কোৱা? ব্ৰহ্মাটো ভগৱান হয়। সূক্ষ্মবতন নিবাসী, তোমালোকে আকৌ মানুহকে ব্ৰহ্মা বনাই ৰাখিছা, এনেদৰে ক'ব। এয়া এওঁলোকৰ কল্পনা, ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ ইয়ালৈ কৰ পৰা আহিল! হেৰ', প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ পৰা ব্ৰাহ্মণৰ হৈছে গতিকে ইয়াতে থাকিব নহয়। যি হৈ গ'ল সেয়া পুণৰ হ'ব। মুছলমান সকল কেনেদৰে আহিছিল, কি কি ঘটছিল সকলোবোৰ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। তোমালোকে ড্ৰামাৰ ৰহস্য জানা আৰু আন কোনেও নাজানে। তেওঁলোকেতো ড্ৰামাৰ বয়স লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। আকৌ কয় প্ৰলয়ও হয়। এতিয়া যদি কৃষ্ণ আহে তেতিয়া হ'লে সত্যযুগতহে আহিব নহয় জানো। তেতিয়া হ'লে তেওঁক দ্বাপৰলৈ কয় লৈ গৈছে? প্ৰলয়টো কেতিয়াও নহয়। মাতোও - পতিত পাৱন আহা, তেন্তে নিশ্চয় এই পতিত দুনিয়াত আহি পতিত সকলক পৱিত্ৰ বনাব। পিতাই কয় - মই এবাৰহে আহো পতিতক পাৱন কৰিবলৈ। মই জ্ঞান সাগৰেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজাব পাৰো। পুৰণা দুনিয়াক নতুন কেনেকৈ বনাও - সেয়া সন্তানসকলক বুজাও। সেয়া হৃদৰ ঘৰৰ কথা আৰু এয়া হৈছে বেহৃদৰ ঘৰ। পিতাৰতো মৰম আছে নহয়। সেইকাৰণেতো ভক্তি মাৰ্গতো ইমান সহায় কৰে। মনুষ্যইটো কৰিব নোৱাৰে। কোৱা হয় ঈশ্বৰেই সুখৰ জন্ম দিলে। কাৰোবাৰ ধন বেছিকৈ থাকিলে কয় ঈশ্বৰেই দিছে। তেন্তে তেওঁ আকৌ ওভতাই ল'লে দুখ কয় কৰিব লাগে? এতিয়া পিতাই কৈছে - পিতাৰ বাহিৰে আন কাৰোৰে কথা নুশুনিবা। পিতা, শিক্ষক, গুৰু এই তিনিওটা ৰূপতে ভূমিকা পালন কৰি দেখুওৱায়। সৎগতি দিওঁতা এজনেই। অন্ধ লাখুটি একমাত্ৰ প্ৰভু... পতিতক পাৱন কৰোঁতা একমাত্ৰ প্ৰভু... পিতাই কয় মই সাধুসকলকো উদ্ধাৰ কৰিবলৈ আহোঁ।

তোমালোক সকলো ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰী হোৱা। সত্যযুগত আছিল পৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ। এতিয়া হৈছে অপৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ, যাক বিকাৰী প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ বুলি কোৱা হয়। মনুষ্য মহান দুখী হয়, সেয়া নুসুধিবা! ত্ৰাহি ত্ৰাহি কৰে, কন্দা কটা কৰি থাকে। অনেক ধৰ্ম আছে। সত্যযুগত আছিল এটাই ধৰ্ম, যিটো এজন পিতাই প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। গীতাত কৃষ্ণ ভগৱানৰ বাণী বুলি লিখি দিছে। এইটো একমাত্ৰ ভুল। পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে নিৰাকাৰ, তেওঁৰ নাম শিৱ। আত্মাৰ নাম এটাই হয় বেলেগ বেলেগ নহয়। শৰীৰৰ নাম সলনি হয়। এটা শৰীৰ এৰি আন এটা ল'লে নাম সলনি হৈ যায়। বাবাৰ নাম এটাই শিৱবাবা, তেওঁ শাৰীৰিক নাম নাপায়। আত্মা যিয়ে ৪৪ জন্ম ভোগ কৰে তেওঁৰ শৰীৰৰ নাম আছে। পিতাই কয় মোৰ নাম এটাই। যদিও মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ কিন্তু এই শৰীৰৰ মালিকতো এই ককাৰ আত্মাহে হয়, য'ত প্ৰৱেশ কৰি মই প্ৰজা ৰচনা কৰি আছোঁ। প্ৰজাপিতাতো ইয়াতেই লাগিব নহয়। মানুহে এই কথা নাজানে। এইখনেই একমাত্ৰ কলেজ য'ত সকলোৱে পঢ়ে। মুৰুলী সকলো স্থানলৈ যায়, কিন্তু কাৰোবাৰ বুদ্ধি সতাপ্ৰধান, কাৰোবাৰ সত্য, কাৰোবাৰ ৰজা, কাৰোবাৰ তমো... একেবাৰে ধাৰণা নহয়, গতিকে তেওঁলোকৰ কৰ্মই এনেধৰণৰ। পিতাই কি কৰিব? সকলো একে সমান হ'বও নোৱাৰে। এয়া হ'ল ঈশ্বৰীয় কলেজ। পঢ়াওতা একমাত্ৰ ঈশ্বৰ, যিসকলক পঢ়ায় তেওঁলোকে ধাৰণা কৰি পুনৰ শিক্ষক হৈ যায় পঢ়াবলৈ, প্ৰত্যেকে চাব লাগে যে মই সতাপ্ৰধান হৈছোনে? মই বাবা মম্মাৰ দৰে বুজাব পাৰোনে? বাবাৰ ওচৰলৈতো সকলো কেন্দ্ৰৰ খবৰ আহিব লাগে যে কিমান বিদ্যাৰ্থী নিয়মিয়াকৈ আহে? কেতিয়াৰ পৰা পৱিত্ৰ হৈ আছে? পিতাই সকলো বিৱৰণ জানিব লাগে। মাতা-পিতা ডাঙৰ নহয় জানো। জগদম্মা মাঁও সন্তানেই হয়। এই বাবা এইখন দুনিয়াৰো অনুভৱী হয়। ড্ৰামাত মুখ্য অভিনেতা সকলক চোৱা হয় নহয়। পিতাই এইখন ৰথ লৈছে, নিশ্চয় কিবাতো থাকিব নহয় জানো। আদি

দেৱ ব্ৰহ্মাৰ কিমান নাম আছে! মানুহে নাজানে যে আদি দেৱ বুলি কাক কোৱা হয়। বাস্তৱতে আদি দেৱ আৰু আদি দেৱী মাতা-পিতা এওঁৱেই হৈ যায়। পুনৰ এওঁৰ মুখৰ পৰা স্বৰস্বতী মাঁৰ জন্ম হয় সেয়েহে সকলো সন্তান হৈ গ'ল। এওঁ কয় মই শিৱবাবাৰ সন্তানো হওঁ আৰু পত্নীও হওঁ, কিয়নো মোৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি মোৰ মুখৰ দ্বাৰা সন্তান জন্ম দিয়ে। কিমান গুঢ় কথা! যিসকলৰ বুদ্ধি সতোপ্ৰধান তেওঁলোকে ভালকৈ বুজিব। ক্ৰম অনুসৰিতো হয়েই। অভিজাত পৰিয়ালৰ আৰু প্ৰজাৰ মাজত পাৰ্থক্য থাকে নহয় জানো। প্ৰজাও নিজৰ পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি হয় আৰু ৰজাও নিজৰ পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা হয়। পিতাই কয় - তোমালোকে ভালকৈ পঢ়িলে উচ্চ পদ পাবা। যি উত্তৰাধিকাৰী হ'ব তেওঁ অভিজাত পৰিয়ালতে আহিব। পিতাই কয় পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰা, মইতো আহিছোয়েই ৰাজ্য-ভাগ্য দিবৰ বাবে। পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে - আমি মাতা-পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী ল'ম। নহলে ক্ষত্ৰিয় হৈ যাবা। বিদ্যাৰ্থীসকলে নিজেও বুজি পায়। লৌকিকৰ স্কুলবোৰত কোনোবা ফেল হ'লে পুনৰ পঢ়িবলগীয়া হয়। ইয়াত পুনৰ পঢ়িব নোৱাৰে। ফেল হ'লে ফেল হৈয়ে থাকি যাব। সেয়েহে পুৰুষাৰ্থ পুৰা কৰিব লাগে। বহুতকৈ নিজৰ নিচিনাকৈ গঢ়ি তোলাতো হৈছে আটাইতকৈ উচ্চ সেৱা। দুখী মনুষ্যক সদায় সুখী বনাব লাগে। নিজৰ পেচা এইটোৱেই। বাবাই সদায় কয় - এনেকৈ নাভাবিবা যে সিদ্ধ প্ৰদেশত বহুতেই ঘৰ বাৰী এৰিলে, গতিকে আমিও এৰিব লাগিব। এনেকুৱা নহয়, সেয়াটো ড্ৰামাত নিৰ্দ্দাৰিত আছিল। বাকী পলুৱাই নিয়া আদিৰ দৰে কোনো কথা নাই। ভগৱানে জানো বেয়া কাম কৰিব। এয়া হ'ল মিছা কলংক।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে প্ৰথম নম্বৰত এই মম্মা-বাবাই পদ প্ৰাপ্ত কৰে। তোমালোকেও আকৌ বাবা-মম্মাৰ আসনৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা। যি প্ৰথম নম্বৰত হ'ব তেওঁ আকৌ তললৈ নামি গৈ থাকিব। সন্তানসকল ডাঙৰ হৈ সেই আসনত বহিব গতিকে মম্মা-বাবা দ্বিতীয় নম্বৰলৈ গুছি যাব। প্ৰথমৰ ৰজা-ৰাণী পুনৰ তললৈ গুছি যায়। গতিকে পুৰুষাৰ্থ কৰি বাবা-মম্মাৰ আসনৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে। এতিয়া বিজয়ী হ'ব নালাগে, ভৱিষ্যত আসনৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগে, মম্মা-বাবা আহি তোমালোকৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'ব। পিতাই সন্তানসকলক কিমান ভাল ৰীতিয়ে বুজাই। এই জ্ঞান পাৰা সদৃশ, যি তৎক্ষণাত উৰি যায়। কাৰোবাৰতো অলপমানো ধাৰণা নহয়। বিস্ময়কৰ নহয় নে!

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ নিশ্চয় আছে যে ইয়াত নিৰাকাৰ ভগৱানে পঢ়াই, কৃষ্ণই নহয়। ভগৱানুবাচ হয় নহয়। ভগৱানকটো তোমালোকে শৰীৰ দিব নোৱাৰা। শিৱ ভগৱানুবাচ কৃষ্ণৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা - এনেকৈও লিখা হোৱা নাই। এয়া হ'ল ভগৱানুবাচ। পিতাই কয় প্ৰথমে-প্ৰথমে এইটো অন্তৰত আহিব লাগে যে বাবাই আমাক পঢ়াই। বাবা শব্দ বুদ্ধিত অহাৰ লগে-লগে সম্পত্তি স্মৃতিত আহিব লাগে। যিমানে আমি পঢ়িম সিমানে স্বৰ্গত উচ্চ পদ পাম। যিমানে বাবাক স্মৰণ কৰিম সিমানে বিকৰ্মৰ বোজা শেষ হৈ যাব। স্মৰণ কৰিলে বুদ্ধি সোণৰ পাত্ৰ হৈ যাব। দান কৰি থাকিলে ধাৰণাও হৈ গৈ থাকিব। ধন দিলেও ধন শেষ নহয়.... পিতা তোমালোকৰ ওপৰত ৰাজী হৈ যাব। তোমালোক ব্ৰাহ্মণে এতিয়া অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান কৰা। তেওঁলোকে শাস্ত্ৰ আদি যি শুনে, তাকেই জ্ঞান বুলি ভাবে। ভাবে এয়াই লাখৰ সম্পত্তি। কিন্তু হয় কড়িৰ তুল্য সেয়েহে পিতাই কয় সন্তানসকলৰ অন্তৰত আহিব লাগে আমাৰ পিতা শিক্ষক, সৎগুৰুও হয়, লগত লৈ যাওঁতাও হয়। মুক্তি-জীৱনমুক্তিলৈ লৈ যাব। এয়া হ'ল জ্ঞান অমৃত। সন্তানসকলে স্কুলত পঢ়িলে ব্ৰহ্মচাৰি হৈ থাকে। যদি লেতেৰা হৈ যায় তেন্তে পঢ়া ঠাণ্ডা হৈ যায়। বুদ্ধি একেবাৰে মলিন হৈ যায়। এয়া আকৌ হ'ল আত্মিক বিদ্যা, ব্ৰহ্মচৰ্যত নাথাকিলে ধাৰণা হ'ব নোৱাৰে। পিতাই কয় এতিয়া পঢ়ি লোৱা, নহ'লে কল্প-কল্পৰ কাৰণে স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব নোৱাৰিবা। নিজৰ পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰাহে হ'ব পাৰিবা। পিতাই যদি আশীৰ্বাদ কৰে তেন্তে সকলোকে ৰজা বনাই দিব লাগিব। পিতাই কয় এয়াটো পঢ়াৰ কথা। পঢ়িবা-লিখিবা তেন্তে হ'বা নবাব। যদি বুদ্ধি ভ্ৰমি ফুৰে তেন্তে বেয়া হৈ যাব। এয়া বহুত ডাঙৰ কলেজ হয়। নামেই হ'ল ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীৰ ঈশ্বৰীয় বিশ্ব-বিদ্যালয়। ঈশ্বৰে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে। ঈশ্বৰকেই পিতা বুলি কোৱা হয়। গতিকে পিতাই পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু হয়। এয়া তোমালোকৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজি নাপায়। সৎগুৰুৰ ৰূপত সকলোকে পুণৰ উভতাই লৈ যাওঁতা। সেই গুৰুৰ এজনৰ মৃত্যু হ'লে অন্য অনুগামীক গাদীত বহুৱাই দিয়ে। এয়াটো ব্যভিচাৰী হৈ গ'ল। পিতাই

প্ৰতিশ্ৰুতি দিছে - মই সকলোকে উভতাই লৈ যাম। ক'লৈ? যাৰ বাবে তোমালোকে আধাকল্প ভক্তি কৰি আহিছা। মুক্তিধামলৈ যাম। পিছত যি শ্ৰীমতত চলিব তেওঁলোক বৈকুণ্ঠৰ মালিক হ'ব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলক মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) পঢ়া (পাঠ) ধাৰণ কৰি আনক পঢ়োৱাৰ লায়ক হ'ব লাগে। মম্মা-বাবাৰ সমান সেৱা কৰিব লাগে।
- (2) অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান কৰি দুখী মনুষ্যক সুখী বনাব লাগে। ভালকৈ পঢ়িব লাগে।

*বৰদান:- বাণীৰ সিপাৰে শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিত স্থিত হৈ শান্তিৰ শক্তি অনুভৱ কৰোঁতা মাষ্টৰ বীজৰূপ হোৱা।

বাণীৰ সিপাৰে থকাৰ শ্ৰেষ্ঠ স্থিতি সকলো ব্যক্ত আকৰ্ষণৰ পৰা দূৰৈত অনাসক্ত আৰু স্নেহী শক্তিশালী স্থিতি হয়। এক চেকেণ্ডো এই শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিত স্থিত হৈ গ'লে তেন্তে তাৰ প্ৰভাৱ গোটেই দিন কৰ্ম কৰি থাকোঁতেও নিজৰ মাজত বিশেষ শান্তিৰ শক্তি অনুভৱ কৰিব। এইটো স্থিতিকে কৰ্মাতীত স্থিতি, পিতাৰ সমান স্থিতি বুলি কোৱা হয়। এয়াই মাষ্টৰ বীজৰূপ, মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমানৰ স্থিতি, এই স্থিতিৰ দ্বাৰা সকলো কাৰ্যত সফলতাৰ অনুভৱ হয়।

*প্ৰোগান:- মহান আত্মা সেইজন যাৰ সকলো শব্দই মহাবাক্য হয়।

!!ওম শান্তি!!

***